

STUBER ANDREA

MOZGÁS, UTÁNAM!

A szombathelyi Weöres Sándor Színház 2021/2022-es évadáról

Aligha nevezhetjük Fortuna kegyeltjének azt az igazgatót, aki 2021 februárjában lett egy vidéki színház vezetője. Akkor, amikor a színházak már zökkenőmentesen működhetnek ugyan, de inkább csak elvileg. Valójában eléggé kiszámíthatatlannak bizonyult az üzemmenet. Egyfelől rendre felborították a programot a Covid-teszt kék csíkjai, másfelől a közönség elbizonytalanodott – összefüggésben nyilván avval is, hogy gyakorivá váltak az előadás-elmaradások. Sok néző óvatosságból otthon maradt, mások átálltak az esetlegesebb vagy ad hoc jellegű színházba járásra. A tervezett bemutatók mindenhol feltorlódtak a járványidőszakban, miközben a színházak rengeteg idejét, estéjét és energiáját kötötte le az elmaradt előadások pótlása.

A Weöres Sándor Színház direktorának 2021. február elsejétől Szabó Tibor színészt neveztek ki. (Ez egyébként megfelel az utóbbi évtized gyakorlatának: a vidéki színházak fenntartó önkormányzatok szívesen választottak igazgatónak helyi színészt. Bár most, hogy a központi akaratnak nagyobb lett a beleszólása, rögtön felsejlik az ellenkező tendencia, elég Bakos-Kiss Gábor győri vagy, pláne, dr. Ragány Misa soproni beiktatására utalni.) Szabó Tibor alapító tagja a szombathelyi színháznak, tanúja és közreműködője volt tehát Jordán Tamás tizenkét éves működésének. Alaposan ismerheti a társulatot, a közönséget és a közeget. Amikor a váltás ideje elkövetkezett, a Jordán fémjelezte korszak túl volt a fénykorán. Az igazgató fél lábbal talán már Pesten állt, s közben számos

Árad a gazság, r.: Kiss Csaba,

Vízkereszt vagy bánom is én, r.: Horváth Csaba

jó színész ment el az Akacs Mihály utcai teátrumból. Ennek frappáns színházi kifejezése volt, amikor a Mohácsi János rendezte szombathelyi *Farsang*-előadásban – amely már az új évában, 2021 nyarán öt díjat nyert a Városmajori Színházi Szemlén – a díszlet faláról sorban potyogtak le a társulat korábbi jeles tagjainak fotói, Bajomi Nagy Györgytől Bányai Kelemen Barnán és Bánfalvi Eszteren át Sodró Elizáig. Az is tény, hogy legtöbbjük már a Jordán-korszak harmadik ciklusában távozott, utoljára 2019-ben Kiss Mari, Hartai Petra és Fekete Linda.

A 2020-ban kiírt igazgatói pályázatra ketten jelentkeztek: Szabó Tibor és Harsányi Sulyom László.¹ Utóbbi Mohácsi Jánossal és Czukor Balázssal együtt kandidált – akik alkotói múlttal és rendezői praxissal rendelkeztek Szombathelyen –, valamint Perényi Balázssal és Szikszai Rémuossal. Az önkormányzat Szabó Tibort választotta. Ezután itt-ott felbukkantak olyan, szubjektív interpretációk, miszerint a Teátrumi Társaság ínyére való politikai döntés született Szombathelyen, és az új, progresszív alkotói szándékok helyett az „állóvíz” megőrzésére voksoltak a városvezetők. Ezt a véleményt azonban e

pillanatig semmi nem látszik alátámasztani. Sem Szabó Tibor pályázata, sem pedig az igazgatásának első teljes évada.

Szabó Tibor elképzeléseiről a legtöbbet talán az mondta el, hogy a Weöres Sándor Színház művészeti tanácsába meghívta Horváth Csabát, Kiss Csabát, Nagy Cilit, Nagy Péter Istvánt és Sardar Tagirovskyt. Tehát a testületbe invitált a társulattól egy színésznőt, aki rendez is, valamint négy rendezőt, akik közül az egyik (Kiss Csaba) dramaturgként jócskán számításba vehető. Ez a csapat pozitív várakozást keltett, és okvetlenül arra utalt, hogy a direktor kíváncsi a társulat számára ismeretlen alkotókra, nyitott a modern színházi formák iránt – különös tekintettel a fizikai színházra –, és érdeklik új, izgalmas, kísérletező színházi rendezők. Az első szezon pedig igazolta, hogy komolyan is gondolja a dolgot. A 2021/22-es évadban a művészeti tanácsnak mind az öt tagja dolgozott a társulattal. Horváth Csaba a *Vízkeresztet*, Kiss Csaba az *Árad a gaszágot*, Nagy Cili a *Szerelmet*, Nagy Péter István a *Candide*-ot rendezte. Az ötödik, Sardar Tagirovsky az évad végére készülődött. A *Sirály* egyetlen májusi előadásként, előbemutató címen szerepelt a programban, ám elmaradt. (Erről majd később.)

Az előbbieken felsorolt színrevitelek voltak azok, amelyek egyrészt felrajzolták a lehetséges művészi irányokat, másrészt próbára tették az érkező rendezők és a társulat együttműködési képességét. Ezeken kívül még jó néhány produkció

¹ Ehhez lásd: HODÁSZI Ádám, „Pasztellszínnek nyugaton. A szombathelyi Weöres Sándor Színház igazgatói pályázatairól”, *Színház* 53, 10. sz. (2020): 22–24., <http://szinhaz.net/2021/03/26/hodaszi-adam-pasztellszinek-nyugaton/>.

született, megfelelően a héthatárban előszeretettel emlegetett népszínházi eszménynek. Több új bemutató is az igazgatói pályázatban lefektetett célkitűzések jegyében jött létre, mindenekelőtt a koprodukció a szombathelyi Mesebolt Bábszínházzal: a *Szólít a szörny* című, Vidovszky György rendezte ifjúsági előadás. Ennek minimum két jól látható, fontos hozama volt a Weöres Sándor Színház számára. Az egyik az, hogy a társulat legígéretesebb, legtehetségesebbnek tippelhető fiatal színésze, Major Erik olyan feladatot kapott, amihez más módon aligha jutott volna hozzá. Bábbal és bábszínészekkel játszhatott, megismerve technikákat és kollégákat. Meglehet, mutathatott volna Major Erik a színészetéből többet is a halálos beteg édesanyját lassan, gyötrelmesen elvesztő kamasz fiú figurájában, ám Vidovszky György számos rendezői ötletet és eszközt vetett be, amivel talán kéretlenül is csökkentette a főszereplő terheit és a rá irányuló figyelmet. De hogy az alkotók eredményes munkát végeztek, azt visszaigazolja az Üveghegy-díj is, amelyet a *Szólít a szörny* mint legjobb ifjúsági előadás nyert el tavasszal a X. Kaposvári ASSITEJ Gyermek- és Ifjúsági Színházi Biennálén. Ez a szakmai elismerés bátorításként ráfért a színházra, már csak a *Szólít a szörny* nem zökkenőmentes indulása miatt is. A főpróbára pedagógusokat hívtak meg, s ők ódzkodtak a halált tematizáló darabtól, nem szívesen vállalkoztak arra, hogy osztályokat vigyenek rá közönségnek. (A gyermek- és ifjúsági színházak számára nem ismeretlen tapasztalat az, hogy olykor a felnőttek jelentik a leküzdendő akadályt.)

Ugyancsak hangsúlyos eleme volt Szabó Tibor igazgatói pályázatának a színházi nevelést segítő előadások programja. Haladéktalanul neki is láttak. Az *ajándék* című művet színházi nevelési szakember, Liptai Ildikó írta és Horváth János Antal rendezte. Harmadikos általános iskolásokkal néztem az éppen hogy csak valamiféle otthon díszletet, amelyben Hajdu Péter István mint tizenegy éves kisfiú háziállatot szeretne, de a mamája (Decsi Edit) és irodalomtanár papája (Antal D. Csaba) nem engedik neki. Bonyodalom és világgá menés lett ebből. Amit láttunk, az színházként nem számottevő, a pedagógiai haszna pedig elég bizonytalan. Az események néhány pontján az előadás megállt, és a szereplők a csoportokra osztott gyereknézőkkel beszélgettek a konfliktusról, helyzetgyakorlatszerű játékokra kérve őket. Látni véltem a kísérő pedagógus arcán a kétségbeesést a tanulók egy-egy megnyilvánulása miatt. Pedig alighanem arról van szó, hogy eldöntetlen, mit várunk ebben a helyzetben a gyerektől: a saját véleményét fejezze ki és képviselje, vagy illeszkedjen be a szerepjátékba. Az én nézőtársaim hajlamosak voltak erkölcsstanóra helyett alkotófolyamatnak fogni fel a csoportmunkát. A produkció legfőbb érdemének azt tudtam be, hogy színházba szoktat. Bizonyára akadt az iskolások között, aki először járt itt. Megismerhette a házat, a ruhatárat, az aulát, a nézőteret. Élő színeszt láthatott akció közben, és interakcióba is keveredhetett vele. Ez olyan hely, ahol játszanak! És néha velük lehet játszani. Sőt velük játszunk akkor is, amikor konkrétan nem.

A középiskolás korosztálynak az *Antigoné* tantermi verziója készült. Az előadást követő beszélgetést vezető drámapedagógusok, Németh Andrea és Németh Gyöngyi alkották a kart, míg a színészek lendületesen és megkapón adták elő az antik tragédiát. Némedi Árpád és Szabó Róbert Endre szolgáltattak zenét hozzá; az előző részek tartalmát például rap formájában vezették elő a szereplők. Bálint Éva fekete bőrdzsekis Antigonéja úgy volt bajnoka az igazságnak és a morálnak, hogy közben nem állt távol tőle némi csábos, fi-

atalos léhaság. Horváth Ákos öltönyös-nyakkendőös Kreónja érzékletesen hozta egy szigorú iskolaigazgató rigorózusságát. De amikor a fia halálhírére kapta, akkor szépen kövült meg az arca. Az előadást követő diáktanácskozáson többen azt a véleményét képviselték, hogy Kreón jó király – betartja a törvényt. Innen nézve ez a színházi értelemben érvényes és értékes előadás vajon siker vagy kudarc?

Az évad kötelező feladatának tekinthetjük virtigli szórakoztató előadások kiállítását. Két ilyen született, az egyik az *Ájlávjú* című „jókedvű musical-revü”. Egy gazdaságos, kamara méretű, négy szereplős Broadway-musical, amely Nagy-Bakonyi Boglárka, Nagy Cili, Hajdu Péter István és Antal D. Csaba jóvoltából hiánytalanul betöltötte a nagyszínpadot. (Plusz az el nem hanyagolható muzsikuskok.) A színrevitelt jegyző Harangi Mária rendezte már a darabot a Centrál Színházban, kikristályosodhatott benne, hogyan kell egyszerűen, flottul, pörgősen színpadra tenni. Sima pamutpólókra festett-írt különböző jelmezekkel, gyorsöltözésekkel, vetítésekkel, változatos jelenetekkel, néhány kirobbanó kettőssel vagy magánszámmal érte el az általános jókedvet kiváltó sikert. A produkció színvonalas, arányos, jó ízlésű, a színészek egyenletesen, összeillően szakszerűek és energikusak. Ennél dőcögősebbnek bizonyult a Márkus Emília teremben bemutatott *Shakespeare a mellényzsebben*, amelyet a társulat színésze, Kelemen Zoltán állított össze és rendezett meg. Karinty Frigyes, Nóti Károly, Békeffi László, Rejtő Jenő műveit, Lehár Ferenc, Zerkovitz Béla, Orlay Jenő, Ábrahám Pál, Seress Rezső, Horváth Jenő, Doleskó Béla zenéit és Harsányi Zsolt, Szilágyi László, Orlay Jenő, Harmath Imre, Szenes Iván munkáit használta fel, s a kabaréjeleneteket és a dalokat hozzávetőleg a színház tárgyköre mentén szerkesztette egybe. Az előadás kissé ódivatúan hatott, nem kellemetlenül. Közben ambiciósan látta azt is, hogy mindazt, amit említ, a mára fordítsa le, aktuális társadalmi problémákra reflektáljon, de ez már nemigen jött össze. Pedig a Kecsa Móri Csaba tervezte díszlet annyiban igazán ígéretesnek látszott, hogy a színházigazgatói irodában olyan plakátok lógtak a falon, mint például a nemzeti dohányboltok emblémáját idéző „Réz Albin: Nem röpül a turul, rendező: Marosszéki Kerek Ernő”. Maguk a kabaréjelenetek azonban pontosan abban a hagyományos stílusban játszódtak, amelyben Szerémi Zoltán nagy gyakorlattal gyárt le egy kissé szórakozott színidirektort vagy, mondjuk, Orosz Róbert tüchtigen, aprólékosan kidolgozott komikummal ruházta fel a tehetségtelen drámaíró, akit nehéz lerázni. Végül is a legemlékezetesebbként talán Bálint Éva színésznői toalettje maradt meg bennem – Csonka Szilvia jelmezterve alapján –, amelynek fehér szoknyáját rengeteg nagy, színes gomb díszítette.

Itt kell megjegyezni, hogy a közönségcsalogató előadások csak mérsékelten váltották be a hozzájuk fűzött jegyvásárlási reményeket. Az *Ájlávjú* jól teljesített, át is viszi a színház a következő évadra, míg a *Shakespeare a mellényzsebben* a vártnál talán hamarabb kifutott. Általában véve is komoly gond, hogy a járványidőszak alaposan megrostálta a bérletvásárlókat. A 2021/22-es szezonra erősen csökkent a bérletesek száma. Ez azt is jelenti, hogy míg a legjobb időkben 20-25 előadást lehetett játszani az új bemutatókból, addig ez most csupán 12-15. Mert az olyasmi ritka, mint a *Pál utcai fiúk*, amit 2020-ban rendezett Réthly Attila (az akkor még Máté Gábor-Székely Kriszta-osztály számos fiúnövendékével), és még mindig műsoron van. Tavasszal eljutott az 50. előadásig – voltaképp ez volt az egyetlen alkalom az idei szombathelyi szín-

házlátogatásaim során, amikor már csak pótszékes nézőként fértem be a zsúfolt zsöllyébe.

A művészeti tanács tagjai közül elsőként Kiss Csaba vonult be a próbaterembe. A francia Jacques Audiberti 1947-ben írt, talányosnak mondható egyfelvonásosát, az *Árad a gazságot* vitte színre a Márkus Emília teremben. A Balla Ildikó tervezte festői díszletfal előtt esetlegesen látszott keveredni történetiség és realizmus, dráma és mese, költőiség és vulgáris vállalás. Már ahogy a kezdet kezdetén Mari Dorottya Alaricája és Bálint Éva Nevelője aludtak két, egymástól távol eső, nagyon keskeny ágyon, azt rögtön nem lehetett elhinni. A későbbiekben mintha némi tanácstalanság érződött volna a főszerepeket alakító fiatalokon, Mari Dorottyán és a Parfait királyt szép bundában, szép beszéddel játszó Sipos László Márkon. (A Parfait király nem olyan, mint a fagyicápa, hanem uralgó, méghozzá a XVII. e néven hazája, Occident trónján.) A társulat régebbi tagjai felvonultak különböző kisebb szerepekben – például Balogh János, aki egy remek, felvakkanó nevetéssel reagált valaki lelepleződésére, vagy Jámbor Nándor mint lehetetlenül elbűjtött szerető, vagy Orosz Róbert örökös operettkirályként –, jobbra szemlélődtek, akárcsak mi, nézők. A történet a darab végére kitisztult, szép helyett csúnya fordulatot vett a cselekmény, de az tulajdonképpen talány maradt, hogy mit is akartak evvel a premierrel.

A Szombathelyen bemutatkozó következő rendező Horváth Csaba volt, aki – eddigi pályájára nem igazán jellemző módon – Shakespeare-darabot vitt színre. A *Vízkereszt, vagy bánom is én* (Nádasdy Ádám fordításában így hangzik a címe) meglehetősen színészigényes darab, és nem állíthatjuk, hogy minden ponton rendelkezésre állt megfelelő színész. Az előadás funkciója részben az lehetett, hogy felmérje, a társulat tagjai mennyire tudnak helyállni a Horváth Csaba-féle fizikai színházban. Szabó Tibor igazgató a pályázatában hangsúlyozta ezt az irányt, ezt a célt: a színészek mozgásbeli kifejezőképességének és testtudatos játékának kibontakoztatását, fejlesztését. Mivel ő Malvolio szerepét kapta a *Vízkeresztben* – igazgatóként ez volt az egyetlen színészi feladatvállalása az évadban –, így alkalmunk is nyílt megállapítani, hogy neki megy ez. És ott volt még a titokzatos, belső szomorúsággal hajladozó Olívia a Horváth Csaba-növendék Herman Flórától, valamint a fortés különítmény: Pallag Márton (Böföghy Tóbi), Horkay Barnabás (Fonnyady Ábris) és Widder Kristóf (Feste) Csonka Szilvia virgonc és fürgenc Máriájával kiegészülve. De például Nagy-Bakonyi Boglárka halk, magának morfondírozó Violája és Jámbor Nándor szorgosan szavaló Orsinója nem tudta életre galvanizálni a cselekményt abban a kietlen, alufóliával ridegített, guruló lépcsős térben, amelyet Kalászi Zoltán és Kiss-Benedek Kristóf tervezett az előadáshoz. Ez a *Vízkereszt* sápadtnak és sótlannak hatott. Lehet, hogy Horváth Csaba nem a szerelmet, a világ változatosságát vagy az emberek színességét akarta megmutatni benne. Hanem talán azt, hogy milyen nehéz az élet. Hogy erőfeszítést igényel minden. És ha megkaptuk, amire vágytunk, akkor az meg nem olyan. Mindezt a mozgás volt hivatott kifejezni, mert a rendezői szándék érzékelhetően nem igényelte a színészi munkában a pszichologizálást, az árnyalást, a rétegzettséget. Ilyen színpadi és darabbeli viszonyok közt igazi felüdülést jelentett Pallag Márton játéka, akiből nagy hangon tört ki az életöröm, a kedély, a humor. Amellett persze, hogy neki nemcsak a kisujjában, de minden porcikájában benne van a már-már akrobatikus mozgástudomány.

Nagy Cili ugyancsak egyetemista korában kezdett tanulni Horváth Csabától, s jó mozgású, sikkes, kecses, ritka nőies színésznő vált belőle. Már több mint egy évtizede ebben a társulatban dolgozik, elég hamar rendezni is kezdett, néha, egyet-egy. Barta Lajos *Szerelem* című darabja mindenképpen nehezebb feladat, mint azok a művek, amelyeket eddig színre vitt. Meglehet, nem volt egészen szerencsés a darab békebeli hangulatának megteremtéséhez Kiss Borbála álmosan drappos-barnás színű, lezáratlan, áttört, kicsit jelzésszerű díszlete. Miközben az ugyanő tervezte jelmezek biztatóan hatottak a többé-kevésbé korabeli szabásukkal, ámde modernebb színeikkel és mintázatukkal. Barta Lajos műve – mint a legtöbb múlt századelős polgári és kispolgári színdarabunk Molnártól Szép Ernőn, László Miklóson, Lengyel Menyhértten át Szomorvig és tovább – mindenekelőtt stílus- és ritmusbiztonságot követel. Az előadás nehezen jutott el az ingerküszöb; porosnak, üresnek hatott. Nem volt világa. De azért javára írhatunk néhány szép és igaz színészi pillanatot: például ahogy Keller-Dénes Emőke a Szalay Nelli némán szűkülő kétségbeesését keserű piszkálódásba fojtotta, s még öniróniát sem volt képes tanúsítani a saját szenvedése láttán. Tetszetős Antal D. Csaba haldoklós magánszáma Komoróczyként az ágyban, de a leginkább az a jelenet maradt emlékezetes, amikor a lányok – mint afféle magyar három nővér – birkóztak, majd pihegve röhögtek a végén.

A Weöres Sándor Színház nagy dobásának ideje márciusban jött el, amikor Nagy Péter István a Márkus Emília teremben színre vitte a *Candide* modern verzióját (írta: Voltaire nyomán Vinnai András, Bódi Zsófia és Nagy Péter István). A rendező pályakezdőként erős felfutással indított, s az idejének éve ez a bravúrosan lebonyolított, csillogóan szellemes, fergeteges road movie – egyetlen multifunkcionális lakókocsival díszlet gyanánt. Plusz az elmaradhatatlan vetítések. Hőseinkkel a jelen való világát jártuk be, tekintettel számos globális és lokális problémánkra, ami így kicsit talán publicisztikusnak hangzik, de nagyon is teátrális formában valósult meg. A főszereplő párost, *Candide*-ot és Kunigundát a társulat előre tolt fiataljai, Major Erik és Mari Dorottya adták, s kicsattanóan energikusan fregoliztak mellettük a többiek: a parókakirálynő Csonka Szilviától a dicapriós Jámbor Nándoron és a vendég Ecsedi Erzsébeten át a főnyeremény értékű új erőig: Domokos Zsoltig. De folytatható tovább a sor Némedi Árpáddal, Gyulai-Zékány Istvánnal, Sipos László Márkkal és Szerémi Zoltánnal. A produkció egyik legfontosabb erénye a színház szempontjából az, hogy a fiatal rendező keze alatt a színészek láthatóan olyan nagy kedvvel, adakozón és örömgyanús hozzáállással dolgoztak, mint régebben egy-egy jobban sikerült Mohácsi-előadásban.

A jelenlegi szombathelyi társulatról el kell mondani, hogy az igazgatóváltás után, a 2020/21-es csonka évad végén négyen hagyták el a Weöres Sándor Színházat: egy régi tag, Alberti Zsófia – aki itt kezdte a pályát bő egy évtizeddel korábban –, továbbá Dunai Júlia, Hajmási Dávid és Lábodi Ádám. Az érkezők: a bábszínészként megismert Keller-Dénes Emőke, a Mohácsi-rendezések révén Szombathelyen már járatos Némedi Árpád, valamint a Horváth Csaba-növendék Gyulai-Zékány István. Horváth Csaba még egy növendékét találhatta itt, amikor jött: a már említett Herman Flórát, akit jómagam a legreménykeltőbb fiatal színésznőnek látok a szombathelyi társulatban, még ha az idejének szerepeiben – a *Szerelem* Lujzájában és a *Vízkereszt* Olíviájában – ez nem volt is okvetlenül szembeötlő. A Horváth Csaba-osztályból kikerültek mellett Novák

Major Erik a *Candide*-ban, r.: Nagy Péter István. Fotók: Mészáros Zsolt / Weöres Sándor Színház, Szombathely

Eszter-tanítványok is ott vannak a szombathelyi frontvonalban: Nagy-Bakonyi Boglárka és Hajdu Péter István. Persze a fiatalok után mindig jönnek még fiatalabbak: a most záruló szezonban egyetemistaként két főszerepet abszolváló, idén végző Mari Dorottya a Weöres Sándor Színházhoz szerződött, és alighanem tagnak tekinthető az érdekes karakterű, szintén most diplomázó Sipos László Márk is, aki *A Pál utcai fiúk*ban állt először a szombathelyi közönség elé. A színészi utánpótlás tehát folyamatosan érkezik. Hiány, ha van, az talán középkorú, illetve idősebb színésznőkben mutatkozik. A tapasztaltférfivonalat különböző korosztályokban megbízhatóan viszi Antal D. Csaba, Szerémi Zoltán, Orosz Róbert, Horváth Ákos vagy az erős komikusi vénával bíró, kreatív humorú Róbert Gábor, aki szintén új tag, és éppúgy Mohácsi János révén vált itt otthonossá, mint Némedi Árpád. Az érett női szakasz azonban megfogytakozott: előbb Kiss Mari, utóbb Vlahovics Edit távozásával mindössze Németh Judit és Csonka Szilvia maradt, két erősen különböző karakterű és alkatú színésznő. Csonka Szilvia a gyermekei születését követően egy precízen kidolgozott, reklámértékű újrahajszosított anyagokat alkalmazó díszletű-jelmezű monodrámában tért vissza (*Visky András: Pornó*), Németh Judit pedig bizonyára nagy kedvvel és ambícióval készül a szeptemberi *Sirály*-bemutatóra, amely végül nem Sardar Tagirovsky rendezésében valósul meg, hanem a feladatot átvállaló Widder Kristóf színrevitelében.

A váratlan rendezőváltást Szabó Tibor igazgató avval magyarázta a jövő évadot meghirdető sajtótájékoztatón, hogy nem volt harmonikus a próbák folyamán a rendező és a színészek közti munka. Sardar Tagirovsky ezt követően lemondott tagságáról a művészeti tanácsban. Szintén kilépett – az évad

folyamán már korábban – a testületből Kiss Csaba, akivel az *Árad a gázság* kapcsán kerültek összetűzésbe a szereplők. A színházvezető mindkét konfliktushelyzetben a színészek mellett tette le a voksát, és megvált a rendezőktől. Hogy ezzel veszélyes precedenst teremtett vagy példamutatón járt el, az messziről megítélhetetlen, és talán helyben is csak az idő fogja eldönteni. A jövő évad programja mindenesetre azt mutatja, hogy Szabó Tibor továbbra sem színész-rendezőként vagy bulvárszínházi rutiniékben gondolkodik, hanem markáns, szakavatott rendezőkkel kívánja társulatát alakítani, terhelni, fejleszteni, és művészeti programját megvalósítani. A következő szezonban Horváth Csaba, Nagy Péter István, Béres Attila, Horváth János Antal, Rusznyák Gábor és Zsótér Sándor érkeznek dolgozni a tizenötödik születésnapjára készülő színházba. A háromfősre csökkent művészeti tanácshoz Tóth Réka Ágnes dramaturg csatlakozott.

Privát zárzó. A szombathelyi *Vízkeresztet* kétszer láttam. Másodszor akkor, amikor a Gábor Miklós-díj bizottság tagjaként tanúja voltam, hogy Ascher Tamás, a bizottság elnöke az előadásvégi tapsnál átadta a Gábor Miklós-díjat a Vitéz Bőföghy Tóbi szerepét játszó Pallag Mártonnak, a Forte Társulat itt vendégeskedő színészének. Utána még felmentünk pár percre adminisztrálni a színészbüfébe, annak is a „szabadtéri élménytartózkodó” részébe, amely a „Bajomi Nagy György Nemzeti Dohányzó” nevet viseli, nem véletlenül. Ott ült egy szűk, hideg, rendetlen kis teraszrészben vagy másfél tucat színész, minden bizonnyal szakmai kupaktanácsban. Benne van az előadásban, meg ebben a kényelmetlen teraszozásban is – mondta utóbb Ascher, aki meg szokta találni a helyes kifejezéseket – az eljövendő jó előadások ígérete.